

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἔκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιακόσα
κι' ἡ φυλή μας πάντα δρῶσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — δὲ κ τὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ ὅτ' ὁ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δύο κι' εἴκοσι Γεννάρη
καὶ μούτσουναὶς ὅτ' οὐ παζάρι.

Ποῦντος ἑξακόσα κι' ἐνενηνταένα,
μούτσουνα κυττάζω μετημφιεσμένα.

Ὁ Φασουλῆς τὸν κόσμον θὰ τρελλάνη
μὲ τὸν σπουδαῖο μπάλο ποῦ θὰ κάνη.

Ὁ Φ.— Τὸ Τριῶδι θ' ἀριθάρη
μὲ ζουρνᾶ καὶ μὲ νταούλι,
σηκωθῆτε ὅτ' οὐ ποδάρη,
δούλοι μου καὶ παραδούλοι.

Θὰ σᾶς ρέψω ὅτ' οὐ δουλειᾶ,
σύρτε πάρτε σπερματσέτα,
ξετινάξετε χαλιᾶ,
σαπουνίσετε παρκέτα.

Ἀπεφάσισα καὶ ὀφέτο
ὅτ' οὐ σπητιοῦ μου τὸ παρκέτο
μπάλο κοστουμέν' νὰ δώσω
καὶ ντουγιᾶ νὰ παλαδῶσω.

Δούλοι μου καὶ Περικλέτο,
σηκωθῆτε ὅτ' οὐ φτερό,
τῶπα κι' ὅλοι μάθετέ το
πῶς θ' ἀφρίσω ὅτ' οὐ χορό.

Ἡ δουλειᾶς μας πᾶνε πρίμα,
δὲν μᾶς ἀπειλοῦν λιμοί,
τρέχει πλοῦτος, τρέχει χρῆμα,
ὀφτήνγη καὶ τὸ ψωμί.

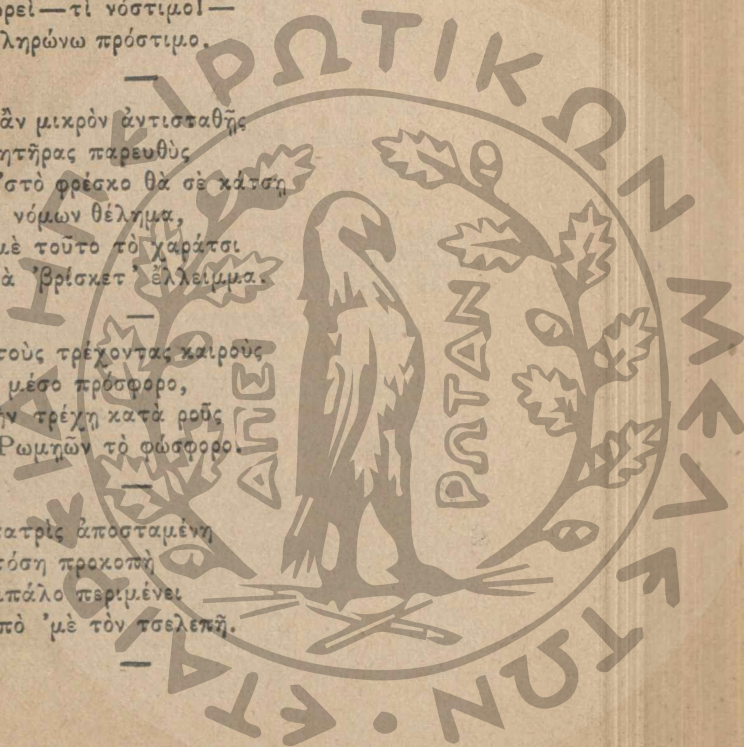
Φασουλῆνα μου σινιόρα,
ἔφθασε τὸ καρναβάλι,
κι' ἄλλος φόρος ὀμῆκε τώρα,
ποῦ περισσεύμα θὰ βγάλῃ.

Ὅταν κάνω τὸ νερό μου
ὀμπρὸς ὅτ' οὐ τοίχους κάθε δρόμου,
αὐθωρεῖ—τί νόστιμο!—
θὰ πληρώνω πρόστιμο.

Κι' ἂν μικρὸν ἀντισταθῇ
ὁ κλητῆρας παρευθὺς
μὲς ὅτ' οὐ φρέσκο θὰ σὲ κάτῃ
κατὰ νόμων θέλημα,
καὶ μὲ τοῦτο τὸ χάρατσι
δὲν θὰ ὀβρίσκει ἄλλοιμα.

Γιὰ τοὺς τρέχοντας καιροὺς
εἶναι μέσο πρόσφορο,
νὰ μὴν τρέχῃ κατὰ ροῆς
τῶν Ρωμηῶν τὸ σῶσφορο.

Ἡ πατρίς ἀποσταμένη
ἀπὸ τόση προκοπὴ
νέο μπάλο περιμένει
κι' ἀπὸ μὲ τὸν τσελεπῆ.

Τὰ κουρέλια της τινάζει,
καί με βλέμμα φλογερό
ξύπνα ξύπνα, μου φωνάζει,
νά λυσάξης 'στό χορό.

Έξω μούχλα κι' ἀηδία,
σῆκω νά ξαναφορέσης
τῶν χορῶν ζουρλομανδύα
καί ντουγιὰ νά προσκαλέσης.

Γλέντισε καί σὺ, βρὲ βλάκα,
καί μὲς 'στό 'δικό σου σπῆτι
ἀς ἀστράψῃ ἡ σακαράκα,
τὸ γαλόνι, τὸ σειρήτι.

Κάλεσε τῆς σουσουράδες
καί τῶν μπάλων τῆς κυράδες,
νά πηδήσουν, νά χορέψουν,
καί με σκέρτσα νά σὲ ρέψουν.

Περιμένουν ἡ καυμέναις
τὸν χορό σου με λαχτάραις,
κάλεσε κρεατωμέναις,
κάλεσε καί κοκκαλιάραις.

Μῆτε μίλα νά μὴ λείψῃ,
κι' ἂν ὁ σκύλος σου πεινάσῃ
δὸς του κόκκαλα νά γλείψῃ
γυναικεῖα νά χορτάσῃ.

Ἀπ' τὰ τόσα σου κορίτσια
βγάλε πιά 'στὰ τρυφερίτσια
κἂν τὰ δύο σου, κἂν τὸνα,
μὲ τὸν νέον τὸν αἰῶνα.

Βγάλτα, φαμελίτη, βγάλτα,
γιὰ ν' ἀρχίσουνε τὰ σάλτα,
κι' ἴσως 'στοῦ χοροῦ τῆς γλύκαις
τὰ παντρέψῃς δίχως προίκαις.

Σῆκω, τῶν χορῶν ξεφτέρι,
'γρήγορα προετοιμάσου,
βγάλε μέσ' ἀπ' τὸ φορτσέρι
διὰ τὰ παράσημά σου.

Χορευτῶν παιᾶνας ψάλε
καί χορευτικῶν ἀγώνων,
καί σὲ κάθε τοῖχο βάλε
πανοπλίαις τῶν προγόνων.

Στῆσε τρόπαια πολέμων μὲς 'στὴ σάλα τοῦ χοροῦ
νά χορεύουν γύρω γύρω πολεμάρχου τοῦ καιροῦ.
Στεριανούς καὶ ναυτικούς
'στό χορό νά προσκαλέσης,
καί τῆς ὥρας ἀστακούς
'στό σουπὲ νά παραθέσης.

Νά σεβῆρης καί μπουτιγκαις γιὰ νά δείξῃς 'στὴν Ἀγγλία
τὴν Ῥωμαϊκὴν φιλία,
μὰ γιὰ νά μὴ σκάσουν πάλι
κι' οἱ προστάται μας οἱ Γάλλοι
τῆς μπουτιγκαις σὺν ἀκούσουν
καί πατόκορφα μᾶς λούσουν.

βάλε καί καμπόσους γάλους καί φραντζέζικη μουστάρδα
καί 'στό στήθος νά κρεμάσης κατακόκκινη κονκάρδα.

Δὲν συμφέρει καί πολὺ
μὲ τοὺς Ἀγγλους μόνο νᾶσαι,
πρέπει 'λίγο, Φασουλῆ,
καί τοὺς ἄλλους νά θυμάσαι.

Ὡ πατρίς, ἀφοῦ τὸ θέλεις
καί τοιαῦτα παραγγέλλεις,
εἶμαι πρόθυμος ν' ἀκούσω,
καί 'στοὺς μπάλους καί 'στό λεῖσο
πρῶτος πάλι νά φανῶ,
κι' Ἀγγλογάλλος νά γενῶ.

Σῆκω σῆκω, Φασουλίνα,
μὲ τὴν ντόπια μουσελίνα,
κι' ἡ πατρίς ἡ λατρευτὴ
ἐπιμόνος ἀπαιτεῖ
νέον μπάλο κοστουμέ
κι' ἀπὸ σένα κι' ἀπὸ 'μέ.

Θέλω τούτῃ τῇ φορᾷ,
Φασουλίνα μου κυρά,
τραντακτὸ κοστουμ νά κάνῃς,
ποῦ τῆς ἄλλαις νά μουρλάνῃς.

Θέλω νᾶχῃ παπαρούнайς, ρόδα, τριανταφυλλιάς,
ἀρουραίους, καταρτίδες, σαύραις καί δεντρογαλιᾶς,
ὅλας τὰς ὁμοταξίας τῶν ἀνθῶν καί φυτῶν,
ὅλας τὰς φυλάς ἐν γένει τῶν ἐντόμων κι' ἐρπετῶν,
μῆλα, τσάγαλα, μπουρνέλαις, μανταρίναις, κι' ἄλλα
κι' ἀραπόσταρα ψημένα, ποῦ νά λένε ατεῖναι τοῦτα.

Μιὰ παρέλασι νά κάνουν μέσα 'στοῦ χοροῦ τὴν σάλα
τὰ διάφορα τὰ ζῶα, τὰ μικρὰ καί τὰ μεγάλα,
τῆς ξηρᾶς καί τῆς θαλάσσης, κι' ὅλα τὰ πετούμενα,
καί τὰ κλῆμας τὰ τῶρα καί τὰ προηγούμενα.

Θέλω νᾶχῃ καί φεργάδες
καί τὸρπίλλαις καί μπουρλότα,
Τούρκους Μπένδες κι' Ἀγάδες
καί πολέμων γεγονότα.

Θέλω νά σαλέψῃ ἡ βίδα κάθε τσαλαπετεινοῦ
καί νά μείνῃ σὺν Νιόβῃ καθεμιὰ περιγελάστρα,
θέλω τοῦτο τὸ κοστουμ νᾶχῃ τὸ Καραμπουρνόου,
τὴν Μελοῦνα καί τὸ Μάτι καί τῆς Πρέβεζας τὰ κάστρα.

Θέλω νᾶχῃ πρὸς τοὺς ἄλλους
χρυσοὺς γράμμασι μεγάλους
καί τοῦ Κότταρη τὸ ρῆμα, τὸ σὲ κλιέφτω κλιέφτεις κλιέφτω
καί τὸν πόλεμον ἐκείνον
τῶν σταυραετῶν Ἑλλήνων
νά πετᾷ τῆς πανοπλίας καί ν' ἀλίσβεται μὲ νέφτι.

Ἑλληνέες μου σταυροφόροι, σηκωθῆτε γιὰ τοὺς μπάλους
τοὺς Τζῶν Μπούλ ἂν ἀγαπᾶτε, μὴ θυμώνετε τοὺς Γάλλους
μὰ γιὰ νὰ νᾶναι θυμωμένοι
καί νά γράφουν ἐν ὀργῇ,
κάτι βέβαια σημαίνει
τῶν Ἑλλήνων ἡ σποργή.

Ὁ Φ.—Μὰ 'στῆς τόσαις φασαρίαις καί 'στὰ ντράβαλα τοῦ
τοῦ παράφρονος κι' ἐξἄλλου, μπάλου,
ἔχω κι' ἓναν βρωμοβόλχα καί φυσᾷ καιρὸς νοτιάς,
πλὴν ποσῶς μὴ λησμονήσης
ν' ἀναφέρῃς 'στὰς προσκλήσεις

ὅτι πρέπει νᾶλθουν δλαῖς με κοστουμῖα τῆς φωτιάς.
Θέλω δηλαδὴ νά γίνῃ κατακόκκινος χορὸς
καί σὺν ταῦρος νά μουγγρίζω με τὸ χρώμα τοῦ πυρός.
Ἡ Φ.—Κύτταξε, κτυποῦν τὴν πόρτα....

Ὁ Φ.—Βίζιταις μᾶς ἦλθαν πάλι...
θὰ μᾶς στρίψουν τὸ τσερβέλο, μῆλο μου καί πορτοκάλι.
Σῆκω, πρόσταξε τοὺς δούλους, ἀναστάτωσε τὸ σπῆτι,
κι' ἐγὼ πάω, Φασουλίνα, 'στοῦ Ζωρζῆ Δρομοκαίτη,
γιὰ νά 'πῶ τοῦ Τσιριγώτη νά τιμῇται δίχως ἄλλο
τὸν καινούριο μας τὸν μπάλο.

Ἡ Φ.—Ναί, νά τρέξῃς αὐθωραί,
μὰ κι' ἐγὼ, μὲν σὲρ μαρὶ,
προσκλητήρια θὰ στείλω σὲ πολλὰς καί σὲ πολλούς,
ποῦ χρωστοῦν τοῦ Τσιριγώτη καί τῆς κάθε Μιχαλοῦς.

Ὁ Φασουλῆς, ὑπόδειγμα πολίτου, πηγαίνει νά δηλώσῃ τὸ σκυλί του.

Ὁ Φ.—Νάτο τὸ κανακάρικο, τραβώντας σᾶς τὸ φέρνω,
καί τοῦτο φόρο τοῦ λοιποῦ θὰ δίνῃ 'στό Κουβέρνο.
Ἐλᾶ, βρὲ Γκιούλ, 'στὸν Ἐφορα, κι' ἐμπρός του σουζα μεῖνε,
κυττάτε τὸ κεφάλι του κι' ἐκεῖνο του τὸ βλέμμα,
λαγωνικὸ σᾶς φαίνεται, λαγωνικὸ δὲν εἶναι,
τῆς Νιέας Γῆς σᾶς φαίνεται, κι' εἶναι τῆς γῆς μας θρέμμα.

Νάτο τὸ κανακάρικο... δὲν εἶναι 'στὰ καλά του
καί πάσχει πρὸ καιροῦ,
κι' ἐμπρός μας δείχνει ντεκολτὲ τ'ἀφράτα κόκκαλά του
σὺν ντάμα τοῦ χοροῦ.

Ὅταν τὸ θορίζῃ ἡ πείνα
δὲν ἀκούς γαῦ γαῦ καί γρίνα,
δὲν χαϊδεύει, δὲν θωπεύει σὺν τὸ γύρω σκυλόλογι,
μόνον ἂν τοῦ δώσης τρώγει.

Καί γι' αὐτὴν τὴν συστολὴν τοῦ καί γι' αὐτὴν τὴν ἀρκασίαν
σκύλος λέγεται κουτός
κι' ἔχει μεῖναι σκελετός...
σὺν πεινᾷ καί δὲν γαυγίζει καταντᾷ γιὰ τὰ Μιδυσεία.

Βρὲ σκυλί μου, τοῦ φωνάζω, τὸ φιλότιμο ν' ἀφήσης,
ποῦφαγε τὸν Κυβερνήτη, πρὶν τρισαθλίας ψοφῆσαι,
πλὴν αὐτὸς 'στους μαχαλάδες τὴν ἰσχυρότητά του σέβει,
μῆτε πόλα δὲν τὸν πιάσει, μῆτε μπόγρης δὲν τὸν πέρνει,
καί 'στους νόμους ὑποκύπτει καί τοὺς ὁρεῖς του πληρώνει,
κι' οὔτε Βουλευτὴ δὲν ἔχει κι' οὔτε μπάρακι 'στὴν Κορώνη.

Σὲ σκληθόνει με τὸ μάτι μὲν σπέρψῃς νά τὸν ὄψῃ,
δὲν λιγόνει γιὰ σκύλους ὅπως ἄλλους ἀναδῶναι,
ἂν καί σκύλος, μὰ δὲν ἔχει κυνικὸν κι' ἀχρεῖαν ὄρεος,
τοὺς ὁμοίους του τιμᾷ.
φαίνεται αἰνίγμα καί γρίφος,
Γκιούλ τὸν λέει καί βραμᾷ.

Κι' ἂν τοῦ λούσου σκύλος εἶναι καί σκυλί τοῦ ραχατζοῦ,
μὰ γιὰ νά φτηνοπληρώσω
ἔρχομαι νά τὸν δηλώσω

Ὅμως γιὰτὶ θυμόνεται με τοὺς Ρωμηούς, Φραντζέζοι;
μὴ κι' ὁ Βουδούρης 'στὸν Φουρνιὲ δὲν ἔκανε τραπέζι;
μήπως κι' ὁ γέρο-Κορδονᾶς εἰς ἐποχὴν εὐκλείας
ἐμβρόντητος δὲν ἤκουσε φωνᾶς ἐκ τῆς Γαλλίας;

Μήπως ἂν τρῶμε κάποτε Γερμανικὰ λουκάνικα
τὰ λούσα μας κι' ἡ γλῶσσα μας δὲν εἶναι Παρισιάνικα;
κι' ὅταν κι' ἐδῶ παράξεναι κι' ἀλλόκοτα τυχαίνουν
κι' ὁ κόσμος ἀπορήσῃ,
δὲν λέμε τότε πῶς αὐτὰ συχνότατα συμβαίνουν
καί μέσα 'στό Παρίσι;

Μήπως παχύτατα γαλιὰ
'στὸν τόπο μας δὲν τρῶτε;
μὴ τὴν θερμὴν μας ἀγκαλιὰ
καί σήμερα καί τότε
μὲ πάθος καί καρδιόκτυπο σὲ σᾶς δὲν τὴν ἀνοίγαμε;
μὴ τίλος ἀλὰ Γαλλικὰ 'στὸν πόλεμο δὲν 'φύγαμε;

Κι' ἂν ὑψῶθ' ὑπὲρ τῶν Ἀγγλῶν τῶν Ἑλλήνων ἡ κραυγὴ
πυθονὸν ἀγάπη τόση σὲ καλὸ νά μὴν τοὺς 'βγῇ,
κι' ὅσο σκούζουμε γιὰ τοὺτους καί 'στὸν Κρούγερ πᾶμε κόντρα
εἶναι φόβος γιὰ τοὺς Μπόερς μήπως φθάσουν μὲς 'στὴ Λόντρα.

Ἄλλ' ἂν γίνῃ τέτοιο κάζο
κι' ἂν τοὺς Ἀγγλους ὅλοι κλαῖνε,
ἐγὼ πάντα θὰ φωνάζω
πῶς αὐτοὶ γιὰ τοῦτο φταῖνε,
ποῦ ἂν ἤθελαν νά πάρουν 'στῆς Ἀγγλίας τοὺς στρατοὺς
καί Ρωμηῶν σταυραετοὺς.

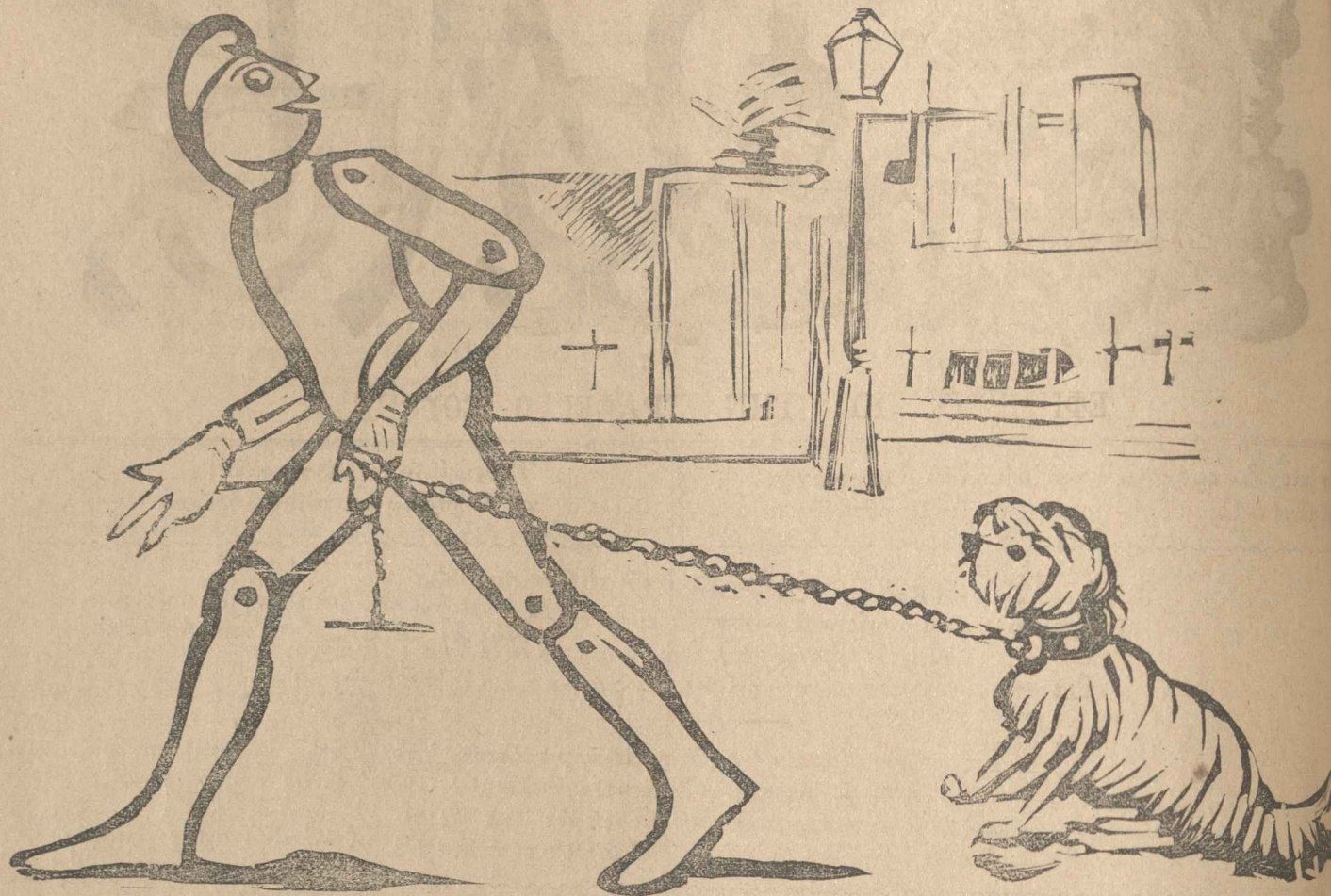
Ὁ καιρὸς ἐπείγει, δοῦλοι... σῆκω 'γρήγορα, κυρά,
γιὰ τὸν μπάλο τὸν καινούριο σπᾶς' εὐθὺς τὸν κουμπάρᾳ,
μὲ 'στὴ σάλα γύρω γύρω νά γενῇ καί γαλαρία
καί καμπόσα θεωρεῖα.

Ἡ Φ.—Μόλις ἔμαθαν καί πάλι πῶς θὰ δώσωμε χορὸ
'σηκωθῆκαν 'στὸ φτερό,
κι' ἐγὼ τόσας ἐπισκέψεις κι' ἔχω τόσας παρακλήσεις,
ἀμὴ' εἰμένα νά ξεχάσης, μὴτ' ἐμὲ νά λησμονήσης,»
κι' ἐγὼ λέγω σ' ὅλους κι' ὅλαις, ντιλικάτε μου μαρὶ,
εὐχαρίστως, εὐχαρίστως, μὰ τὸ σπῆτι δὲν χωρεῖ.
Ὁ Φ.—Μὴν ξεχάσης νά καλέσης κάθε νοῦ πολιτικὸ,
καί πρὸ πάντων κάθε κόμμα, ποῦ λιμάζει νηστικὸ.
Ἡ Φ.—Τί δουλειαὶς καί τί μπιλιέτα!... μοναχὴ μου δὲν
[προφθαίνω,

ἔχομε καί κατὶ δούλους, ποῦ κυττάζουν σὺν χαζοί,
πῆγαινε 'στὴν Περικλέτου νά τῆς 'πῇ πῶς τὴν προσμένω
τὰς προσκλήσεις τοῦ χοροῦ μας νά τῆς γράψωμε μαζί.
Τί χαρὰ μου, τί χαρὰ μου!... πάω γιὰ τὴν ντουαλέτα,
πᾶρε 'γρήγορα σαποῦνι νά λουστράρῃς τὰ παρκέτα.
Ὁ Φ.—Τί δουλειαὶς, τί φασαρίαις!... γιὰ τὴν Περικλέτου
μὴν ξεχάσης καί τοὺς Πρέσβεις... [τρέχω.

Ἡ Φ.—'Στὸν κατάλογο τοὺς ἔχω.
Ὁ Φ.—Καί τὸν Ἀγγλο καί τὸν Γάλλο νά καλέσης παρευθὺς,
πρὸςχε με τὰς προσκλήσεις μήπως παρεξηγήθῃς.
ἂν ἐπιθυμῶ καθόλου 'στὰς παροῦσας συμφορὰς
ὁ καινούριος μπάλος νᾶχῃ συνεπείας σε바ράς.
Ἡ Φ.—Μὴ σὲ μέλῃ μὴ σὲ μέλῃ, πάω γιὰ τὴν ντουαλέτα,
οὔρε 'πὲς καί τοῦ μπακάλη νά μᾶς στείλῃ σπερματσέτα.

Ὁ Φ.—Μὰ με τοῦτα καί μ' ἐκεῖνα
μὴν ξεχάσης, Φασουλίνα,
κι' ὅσους πῆγαν 'στό Παλάτι καί 'στοῦ Παρνασσέου τὸν μπάλο.
Ἡ Φ.—Μὴ σὲ μέλῃ, κι' ὅλους κι' ὅλαις μὲς 'στὴ λίστα θὰ τοὺς
βάλω.

για φρουρό και βερδισιότορο του ξυλίνιου μου σπητιού,
σαν κι' εκείνους, που δηλώνουν τους άθρους των σκύλακας
για Κερβέρους φύλακας.

Ὡς τοιοῦτον τὸν δηλώνω, καὶ γιὰ τοῦτον τρεῖς δραχμαῖς
γράφετε πῶς σὰς ὀφείλω,
δὲν μὲ φθάνουν τόσοι φόροι καὶ 'στὸ βρόντο πληρωμαῖς,
ἔχω τώρα καὶ τὸν σκύλο.

Νάτο τὸ χαριτωμένο... τὸ τραβῶ κι' ἐκεῖνο κλαίει,
κι' ἀπ' ὀπίσω του γαυγίζουν τόσοι σκύλοι λυσαλέοι,
τὸν θυμόνουν, δὲν θυμόνει, τὸν δαγκάνουν, δὲν πονεῖ,
τοῦ κουνῶνε τὴν οὐρά των, τὴν οὐρά του δὲν κουνεῖ,
κι' ὅπως ἔχει καταντήσει τέτοιο ρόδο καὶ μπουμπουκι
δὲν φοβάται νὰ λυσσάξῃ καὶ νὰ πάῃ 'στὸν Παμπούκη.

Νάτο τὸ χαριτωμένο... κανενὸς δὲν γλείφει χέρι,
μήτ' ἐμένα τοῦ δεσπότη, τοῦ κυρίου Φασουλῆ,
καὶ γι' αὐτὸν τὸν φόρο τώρα γαυριᾶ, σκιρτᾶ καὶ χαίρει,
πῶς εὐτύχησε νὰ γίνῃ Συνταγματικὸ σκυλί,
κι' ὅπωςδὴποτε καὶ τοῦτο μὲ τοὺς σκύλους τοὺς χορτάτους
τοῦ λοιποῦ θὰ συντελέσῃ 'στὸ περίσσευμα τοῦ κράτους.

Σήκω, Γκιουλ, ὑπερηφάνως, καὶ μὴ στέκῃς ταπεινός,
ἐξεπλήρωσες τὸ χρέος Συνταγματικοῦ κυνός.
Πᾶμε τώρα, κι' ἐρωτύλως μὴ φερμάρῃς τὰς νυμφίας,
καὶ 'στοὺς χρόνους τῆς τρεχούσης κυνικῆς φιλοσοφίας

ἔπρεπε, καλέ μου σκύλε, ποῦ σὲ διακρίνει γνῶσις,
ἐσὺ νᾶλθῃς τὸν ἀφέντη τὸν σκυλίσιο νὰ δηλώσῃς.

Τοῦτο πρέπει νὰ τὸ κάνουν κι' ἄλλοι σκύλοι γνωστοί
πρὶν νάλθουν νὰ τοὺς δηλώσουν ἀφεντάδες κυνικοί.

Ἀμέσως σπεύδει κι' ὁ «Ρωμηὸς» πρὸς ὅλους ν' ἀναγγεῖλῃ,
πῶς προσφιλὴς συνάδελφος καὶ δυνατὸ κονδύλι,
ὁ Βῶκος ὁ Γεράσιμος, τὸν προσεχῇ τὸν Μάρτιον
θὰ βγάλῃ Περιδικὸν ποικίλον, πλήρες ἄρτιον,
ἐγκλείον τῶν γραμμάτων μας τὴν κίνησιν ἐν γένει,
μ' ἐξώφυλλον χρωματιστὸν δις τοῦ μηνὸς θὰ βγαίῃ.

Στὴν ζάλη τῆς Πρωτοχρονιάς καὶ μὲς 'στὸ τράκα τρούκα
'βγήκαν Εὐκοχαραγμάτα τοῦ Σπύρου τοῦ Ματσούκα,
ποτήματα νεώτατα, λαχταριστά, ποικίλα,
ποῦ καὶ τὸ πνεῦμα συγκινοῦν καὶ τῆς καρδιάς τὰ φύλλα.

Νὰ κι' ἐφημερίς ἡ «Πόλις»,
ποῦ τὴν βγάζει ὁ Μανώλης,
ἓνας νέος τροδόδορος, ὁποῦ τώρα περινοδίζει
'στὸ σεισμόπληκτὸν ἐκεῖνο τῆς Ἀσίας Ἀϊδίνι,
κι' ἔβγαλε καὶ Καλαντάρι, καὶ 'φανάξαν ὅλας κι' ὅλοι
«μωρὲ γιὰ σου, κὲρ Μανώλη».

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατρώτου,
ἀριθμὸς πριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.